

## **A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság**

*Kfv.I.35.491/2012/5.szám*

*A Kúria a dr. Tepper Ágnes ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Kiss Barbara jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Nyíregyházi Törvényszék 2012. május 8-án kelt 6.K.20.416/2012/8. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi*

### ***í t é l e t e t:***

*A Kúria a Nyíregyházi Törvényszék 6.K.20.416/2012/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.*

*Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.*

*Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 757.900 (hétszázötvenhétezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.*

*Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.*

### ***I n d o k o l á s***

*A felperes villamos-háztartási készülékek kiskereskedelmével foglalkozó gazdasági társaság, amely 2010. február hónapban két gazdasági társaságtól számlákat fogadott be, melyek után 10.454.000 Ft általános forgalmi adót igényelt vissza. Az adóhatóság a kiutalás előtti ellenőrzés keretében teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősítette, a jogosulatlan visszaigénylés után 5.227.000 Ft adóbírságot szabott ki. Határozatát az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban: Áfa tv.) 120. § (1) bekezdése, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban: Sztv.) 166. § (2) bekezdés, 15. § (3) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint a két gazdasági társaság által kibocsátott számlák tartalmilag hiteltelen számviteli bizonylatok, mely után általános forgalmi adólevonási jog a felperest nem illeti meg.*

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes megváltoztatta az első fokú adóhatósági határozatot, és a jogosulatlan visszaigénylés összegét 7.579.000 Ft-ban állapította meg, mely után az adóbírságot 3.789.000 Ft-ban szabta ki. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a két gazdasági társaság által kiállított számlák tartalmi hitelessége megdőlt, a felperes a gazdasági események tényleges megvalósulását megfelelően nem igazolta, ezért a számlák alapján a felperest adólevonási jog nem illette meg. Határozatában részletesen ismertette az egyes gazdasági társaságok termékbeszerzéseinek útját, szállítását, illetve az eljárásban meghallgatott adózók nyilatkozatát, melynek alapján egyértelműen megállapítható a számlák tartalmi hiteltelensége. Érvelésének alátámasztására hivatkozott a *Legfelsőbb Bíróság* több eseti döntésében kifejtett álláspontra, valamint az Európai Unió Bíróságának ítéleteire.

A felperes keresetét az első fokú bíróság 6.K.20.416/2012/8. számú jogerős ítéletével elutasította. Kifejtette, hogy az adóhatóság mindkét gazdasági társaság vonatkozásában tényszerűen állapította meg, hogy a számlát kibocsátó cégek sem telephellyel, sem szállítóeszközzel nem rendelkeztek, a számlán megjelölt áruk beszerzése is kétséges tekintettel arra, hogy beszállítóik az áruk beszerzését, szállítását megfelelően nem igazolták. A tényleges gazdasági tevékenység végzése nem nyert igazolást, adóbevallást az áruk beszerzéséről és azok továbbértékesítéséről nem tettek. A beszállító cégek székhelye nem felelt meg a jogszabályi rendelkezésnek, a székhelyként megjelölt címen gazdasági tevékenységet nem végeztek, képviselőik sem a cégek székhelyén, sem lakóhelyükön nem voltak elérhetők, és a beszállító cégek iratanyagai sem voltak fellelhetők. Osztotta az alperesnek a raktár bérletével és a gépjárműhasználat kapcsán keletkezett szerződésekkel kapcsolatos álláspontját, és részletesen értékelte a közigazgatási eljárásban beszerzett bizonyítékokat, a felperes további tanúbizonyításra vonatkozó indítványait pedig elutasította.

A ... Kft. (továbbiakban: Kft.) által kibocsátott számlák hitelességét szerinte kétségesse teszi az a tény, hogy a Kft. képviselője, illetve meghatalmazottja a Kft. üzletszerű gazdasági tevékenységét egyéb számviteli bizonylattal, nyilvántartással nem tudta igazolni, áfa-bevallási kötelezettségét nem teljesítette, sem az áruk beszerzését, sem pedig felperes részére történő értékesítését nem vallotta be és nem rendelkezett tárgyi eszközzel, valós telephellyel sem.

A *Legfelsőbb Bíróság* és az Európai Unió Bíróságának ítéletei alapján sem tartotta megalapozottnak a felperesi keresetet arra figyelemmel, hogy a termékértékesítés tényleges megvalósulása ellen objektív körülmények szóltak. A felperes sem bizonyította a beszerzések

tényleges megtörténtét, amely önmagában olyan objektív körülmény, amely alapján az adólevonási jog elismerése az adóhatóság részéről megtagadható.

A felperes adóbírság mérséklésére irányuló keresetét is megalapozatlannak találta, ugyanis kivételes méltánylást érdemlő körülményeket az adóhatóság nem tárt fel. A felperes keresetében sem hozott fel ilyen kivételes méltánylást érdemlő körülményt, az adózótól elvárható körülmények magatartás pedig nem volt megállapítható.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és az általános forgalmi adó kamataival növelt kifizetését, másodlagosan a sérelmezett határozatok hatályon kívül helyezését, és új eljárásra történő kötelezését, harmadsorban a fenti kérelmek teljesíthetetlensége esetén a kiszabott adóbírság mérséklését kérte.

Álláspontja szerint az ítélet ellentétes az uniós jogharmonizációval, valamint az Európai Bíróság C-439/04., C-440/04. döntéseivel. Ezen túlmenően a bíróság figyelmen kívül hagyta az APEH Elnökének 7006/2008. (ÁÉÉ-12.) utasítását. Mindkét gazdasági társaság tekintetében kifogásolta, hogy az alperes olyan körülmények, iratok, bizonylatok hiányát írta terhére és követelte meg tőle azok bemutatását melyekre lehetősége, ráhatása nem volt. A Kft. beszállítóval kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a beszállításról tartalmilag, alakilag hiteles számla és szállítólevél, valamint banki átutalás állt rendelkezésre. Az áruszállítást fuvarozó cég végezte, akivel mind a beszállító cég vezetője, mind pedig a felperesi ügyvezető egyidejű aláírással megállapodást kötött. A fuvarozó cég számlákkal, menetlevelekkel és egyéb bizonylatokkal igazolta a szállítás tényleges megtörténtét. Ezek a bizonylatok az adóhatóság rendelkezésére álltak és a bíróságnak is becsatolásra kerültek. Ennek ellenére azokat nem vonta mérlegelési körébe és a meglévő bizonylatokat azok általános tartalmával ellentétesen értékelte. Kifejezetten hivatkozott az Európai Unió Bíróságának C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben kifejtett álláspontjára, amely szerint az adóhatóság nem tagadhatja meg a levonási jogot azzal az indokkal, hogy az adóalany nem győződött meg arról, hogy a levonási joga gyakorlásának alapjául szolgáló termékre vonatkozó számla kibocsátója adóalanynak minősült-e, rendelkezett-e a szóban forgó termékkel és képes volt-e azok szállítására, illetőleg, hogy az általános forgalmi adóbevallási és fizetési kötelezettségének eleget tett-e. Ezen túlmenően a bizonyítási kötelezettség a gazdasági események megvalósulása tekintetében nem a felperest, hanem az adóhatóságot terheli.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme az ítélet hatályában való

fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek. A Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben csak a rendelkezésre álló iratok alapján dönthet (Pp. 275. §, BH 2002.29.). Az ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes, téves, okszerűtlen, a logika szabályainak is ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket tartalmaz. Az első fokú bíróság az iratokkal egyezően állapította meg a tényállást, melyből a Kúria értékelése szerint a logika szabályainak megfelelően, okszerűen következtetett a számlák tartalmi hiteltelenségére. Az első fokú bíróság részletesen elemezte a felperes beszállítóinak gazdasági kapcsolatát, rögzítette azokat a tényeket, melyek alapján megállapítható volt, hogy áruk tényleges beszerzésére nem kerülhetett sor. Az első fokú bíróság a teljes bizonyítási eljárás adatait egyenként és összességében a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte. Megalapozottan következtetett a gazdasági események hiányára, ennek kapcsán az Sztv. szerinti valódiság elve nem szenvedett sérelmet. A fentiekből következően az okszerűen indokolt jogerős ítélet kapcsán nem volt helye a felülmérlegelésnek.

Az első fokú bíróság helyesen foglalt állást a felperes által hivatkozott európai uniós bírósági ítéletekben kifejtettek vonatkozásában is. A Kúria is megerősíti, hogy a nemzeti bíróság feladata az érintett ügyletek valós tartalmának megállapítása. Ennek során a bíróság vizsgálja, hogy az adóhatóság eleget tett-e feladatának, feltárta-e azon objektív körülményeket, amelyek az általános forgalmi adó visszaigénylésének jogosságát kétségbe vonják. Az Európai Unió Bírósága több ítéletében (C-255/02. Halifax, C-223/03. University of Huddersfield, C-419/02. BUPA ügy) maga is hangsúlyozta, hogy a Hatodik Irányelvvel ellentétes az, ha az adóalany az előzetesen felszámított HÉA levonáshoz való jogát olyan ügylettekkel kapcsolatban gyakorolja, amelyek visszaélésszerű magatartást valósítanak meg.

A felperes esetében a levonási joggal érintett számlák tartalmilag nem feleltek meg az Áfa tv. rendelkezéseinek és a hiányosságok objektív okok miatt következtek be: a felperes beszállítóinak beszerzései, az áruk fuvarozása, tárolása nem igazolt, sem a felperes rendelkezésre álló bizonylatok, sem pedig az eljárásban

beszerzett adózói nyilatkozatok nem voltak alkalmasak a végbement gazdasági esemény igazolására. A már hivatkozott egyesített ügyben az Európai Unió Bírósága is kifejtette, hogy az adólevonási jog gyakorlásának feltétele a 2006/112. irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi érdemi és formai követelmény teljesülése, márpedig ezek teljesülése a perbeli tényállás alapján nem volt megállapítható, hiszen a felperes olyan számlák után kívánta áfalevonási jogát gyakorolni, amelyeknél a tényleges gazdasági események megtörténte nem volt bizonyítható.

A felperes harmadlagos felülvizsgálati kérelme nem teljesíthető, hiszen a Kúria kizárólag azt vizsgálhatja, hogy a jogerős ítélet sérti-e azokat a jogszabályokat, amelyeket a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt. Ebből következően nem dönthet a bíróság mérsékléséről, csak arról, hogy az e körben előterjesztett kereseti kérelem elbírálásra került-e és a döntés megfelel-e a irányadó eljárási és anyagi jogi szabályoknak. A jogerős ítélet jogszabályt nem sértett, helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy annak csökkentésére miért nem kerülhetett sor.

A fentiek szerint első fokú jogerős ítélet jogszabályt nem sértett, erre figyelemmel a Kúria az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2013. június 20.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,  
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**